

A Pécsi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.III.12/2016/4. szám

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2016. évi április hó 19. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

v é g z é s t :

A másodfokú bíróság az emberölés bűntette miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 12.B.173/2015/30. számú ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába a 2016. évi február hó 5. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt továbbmenően beszámítja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 7.500 (hétezer-ötszáz) forint bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s

A Pécsi Törvényszék a 12.B.173/2015/30. számú ítéletével a vádlottbüntetőjogi felelősségét a Btk.164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés II. fordulata szerint minősülő testi sértés bűntettében állapította meg. Ezért 5 év 6 hónap szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani, és annak tartamába az előzetes fogvatartás idejét beszámította. A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napban határozta meg. Elrendelte a Szekszárdi Járásbíróság 31.B.273/2013/17. számú ítéletével kiszabott 1 év próbaidőre felfüggesztett 8 hónap fogház végrehajtását. A lefoglalt bűnjelekről és a felmerült bűnügyi költségről is rendelkezett.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a minősítés megváltoztatása és a büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést. A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség a BF.145/2015/4/III. számú átiratában, valamint a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján az elsőfokú ítélet megváltoztatását: a cselekmény elérő minősítését,

valamint a büntetés súlyosítását indítványozta.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője a büntetés enyhítése végett jelentettek be jogorvoslatot. A védő a nyilvános ülésen a büntetés jelentős enyhítésére tett indítványt, kiemelve a nagyfokú sértetti közrehatást.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott elsőfokú határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése alapján a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomórészt helyes, azt a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontja szerint, az iratok tartalma alapján mindössze az alábbiakkal egészítette ki a másodfokú bíróság:

-a **sértett** 1980. július 8. napján született.

Az immár hiánytalan, és senki által sem vitatott tényállás mentes a megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, ekként a Be.352.§ (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság az ügyész tényállás kiegészítésére vonatkozó további indítványával.

Az iratokból megállapítható, hogy légvonalban csupán 300 méter távolságban fekszik egymástól a vádlott és a **sértett** által, valamint a **tanú4** által használt prэшáz (rendőri jelentés, nyomozati iratok 309. oldal). Ugyanakkor a tényállás lényege szerint a vádlott és a sértett a két ingatlan közötti távolságot nem légi úton, hanem gyalogosan tette meg, ezért fogadható el az elsőfokú bíróság által a tényállásban rögzített 700 méter távolság. Ez utóbbi adat **tanú4** vallomásában szerepel (15. számú tárgyalási jegyzőkönyv 12. oldal). Mellőzte továbbá a másodfokú bíróság a halál időpontjának módosítására vonatkozó indítvány teljesítését is. A helyszínen eljáró rendőrorvos véleménye e vonatkozásában csupán tájékoztató adat lehet, mert a holttestet a halottszemle keretében vizsgálta meg. Így nem ismerhette az elkövetés körülményeit, azt, hogy a sértett órákig ruhátlanul feküdt a téli időben a szántóföldön. Ezzel szemben a sértett boncolását végző igazságügyi orvosszakértők teljes körű vizsgálat elvégzését követően, minden eredményt figyelembe véve tettek megállapítást a halál bekövetkezésének lehetséges időpontjára. Emellett a tanúk vallomása is az igazságügyi orvosszakértők véleményét erősítette meg e tekintetben.

Az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, amelynek során felderítette és megvizsgálta a tényállás megállapításához szükséges bizonyítékokat. Ezek részletes, külön-külön és összességében történő, a

logika szabályainak megfelelő értékelésével adott számot ténymegállapításairól, köztük a vádlott beismerő vallomásának elfogadásáról is.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság alapos és mindenre kiterjedő indokolását, a bizonyítékok elemzését részét kimerítőnek tartotta, annak érvelésével pedig teljes egészében egyetértett, ezért csupán az alábbiak kiemelését tartja szükségesnek:

A törvényszék tényállását túlnyomórészt a vádlottbeismerő vallomásra alapította. Bűnösségére is kiterjedő beismerő vallomását megerősítették tanú 3, tanú 2 és **tanú4** tanúk vallomásai, amely nyilatkozatokkal keretbe lehetett foglalni a vádlott előadását a történetek időbeliségére vonatkozóan is.

Alátámasztotta a vádlott által elmondottakat tanú 5 és tanú 1 tanúk vallomása is, akik a sértett életmódjára, valamint a sértett és a vádlott közös lakóhelyére tettek nyilatkozatot.

A vádlottvallomását erősítették meg az igazságügyi orvosszakértői szakvéleményben rögzítettek is; a megállapított sérülések – azok száma és keletkezési mechanizmusa – összhangba hozhatók a vádlott által körülírt bántalmazással és a használt eszköz fajtájával is.

Egyetért az ítéletábra azzal az elsőbírósági megállapítással, miszerint az ügy sajátossága volt, hogy a bűncselekmény elkövetésekor csupán a vádlott és a sértett voltak jelen a helyszínen, azt idegen személy nem észlelte. Mindezekből megalapozottan jutott az elsőfokú bíróság arra a megállapításra, hogy a vádlottbeismerő vallomása helyes, a terhére rótt bűncselekményt elkövette.

Törvényes a bűncselekmény minősítése is.

E körben a másodfokú bíróság is kiemeli, hogy az emberöléssel szemben a halált okozó testi sértés esetében az elkövető szándéka csupán testi sérülés előidézésére irányul, az a halálos eredményre még eshetőlegesen sem terjedhet ki. A cselekmény jogi minősítését jelentő körülmények vizsgálatát a Kúria az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. Büntető jogegységi határozatában írta elő. Ennek alapján helyesen járt el az elsőfokú bíróság a cselekmény alanyi (szubjektív) és tárgyi (objektív) ismérveinek részletes vizsgálatakor.

A cselekmény elhatárolásának alapját jelen ügyben az a megállapítás képezi, amely szerint a sértett halálát *zsírembólia* okozta. A halál bekövetkezésében tehát *a kihűlés nem játszott szerepet*, az csupán elősegítette, meggyorsította a halálhoz vezető okfolyamatot. Az igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint a zsírembólia

kialakulása és gyors lefolyása – amely szükségszerűen vezetett a sértett halálához – kizárólag a bántalmazások tényére vezethető vissza.

Erre tekintettel tehát a bántalmazások módját különös részletességgel kellett vizsgálnia az elsőfokú bíróságnak, amelyet maradéktalanul meg is tett. Helyesen ismerte fel, hogy a vádlott által a sértettre mért ütések és rúgások külön-külön csupán igen enyhe, nyolc napon belül gyógyuló sérüléseket okoztak volna a sértettnél, amely azonban a zsírembólia bekövetkezéséhez elegendő volt. A bántalmazások módjából így helyesen vont le következtetést az elsőfokú bíróság a vádlott tudattartamára; arra, hogy avádlottszándéka nem a sértett megölésére, hanem ezzel szemben testi sértés okozására irányult.

A használt eszközből sem lehet a vádlott ölési szándékára okszerűen következtetést levonni; az általa is elismert szíjjal való megcsapás önmagában nem alkalmas az élet kioltására.

A szubjektív tényezők körében pedig helyesen jutott arra a megállapításra az elsőfokú bíróság, hogy a vádlottsértett halálát követő magatartása – a mentők értesítése és a sértetthez való elvezetése, valamint a sértett élesztgetése – sem az ölési szándékára, hanem ezzel szemben arra utal, hogy a vádlott a sértettet életben kívánta tartani.

Mindezek alapján pedig helytállóan vonta le azt a következtetést a törvényszék, amely szerint a vádlottban nem merült fel annak szándéka, hogy a sértett halálát okozza. Mindezekre tekintettel tehát az emberölés büntetével szemben a Btk.164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés II. pontja szerint minősülő testi sértés büntette megállapításának volt helye.

Megjegyzi az ítéletábra, ha a közeli hozzátartozója halálát a vádlott mulasztása folytán a sértett kihűlése okozta volna, eltérő minősítésnek lett volna helye. A bírói gyakorlat az ún. kihűléses halál bekövetkezésének elhárítására a közeli hozzátartozó segítségnyújtási kötelezettségét követeli meg, így ennek elmulasztása folytán minősülne a vádlott cselekménye emberölésnek. Jelen esetben azonban erről nem lehetett szó; az igazságügyi orvosszakértők aggálytalan véleménye szerint a sértett halálát nem a testhőmérséklet túlzott csökkenése okozta.

Fentiek szerint a minősítés megváltoztatását célzó ügyészi fellebbezés nem vezetett eredményre.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében értékelt körülményeket teljeskörűen feltárta és azokat súlyuknak megfelelően értékelte. Ennek során helyesen jutott arra a

megállapításra, hogy – a vádlott előéletére is figyelemmel – a büntetés középértékét kis mértékben meghaladó büntetés kiszabása szükséges és egyben elégséges joghátrány mind az elkövetett cselekmény tárgyi súlyára, mind pedig a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességre tekintettel.

Ebből kifolyólag a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget sem a büntetés súlyosítására, sem pedig annak enyhítésére, így a bejelentett jogorvoslati kérelmek nem voltak megalapozottak.

Miután az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek voltak, a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.371.§ (1) bekezdése alapján – helyes indokainál fogva – helybenhagyta.

A jogorvoslattal megtámadott határozat kihirdetését követően a vádlott továbbra is előzetes fogvatartásban volt, ezért az ítélőtábla ezt az időtartamot a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk.99.§ (1) és (2) bekezdése folytán továbbmenően beszámította.

Rendelkezett továbbá a Be.381.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban kirendelt védői díj formájában felmerült bűnügyi költségről is, amelyet a vádlott köteles megfizetni.

P é c s, 2016. április 19.

Dr.Tóth Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr.Hudvágner András s.k. előadó bíró,
Dr.Bencze Beáta s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 12.B.173/2015/30. számú ítélete a Pécsi Ítélőtábla, mint másodfokú bíróság Bf.III.12/2016/4. számú végzése folytán 2016. évi április hó 19. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Tóth Sándor s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: